

Desmond Tutu, a la catedral de Barcelona

► El dia 3 de juny, el bisbe anglicà Desmond Tutu va rebre el Premi Internacional Catalunya en un acte celebrat al Palau de la Generalitat. En l'acte, el cardenal Martínez Sistach va ser l'encarregat de glossar la figura d'aquest eclesiàstic i líder en la defensa dels drets humans i la superació de l'*apartheid* a Sud-àfrica. L'endemà, Desmond Tutu va visitar la catedral, acompanyat del cardenal Lluís Martínez Sistach, moment que recull la foto.

GLOSSA

Ser llavor per als altres

Som en temps de campaments, rutes, colònies... Molts caps, monitors i infants ja hi són, d'altres n'estan en plena preparació. Les activitats educatives de lleure són, també, un moment decisiu en la formació dels hàbits i actituds dels infants i adolescents que hi participen. Són possibilitat perquè la cultura esdevingui creixement i la vida s'orienti vers la solidaritat. Les que organitzen les entitats eclesials també han de preveure les accions vivencials i celebratives de creixement en la fe. Això no s'assoleix automàticament o per inèrcia, i tampoc no pot ser fruit de la improvisació ni de la descurança, ans al contrari. Cal esforç, rigor, compromís, continuïtat, mestratge. Estem parlant d'un espai educatiu que requereix un treball planificat i organitzat, amb especificació dels seus objectius i amb una avaluació del que s'ha fet.

És un marc educatiu privilegiat per treballar uns valors, orientats cap al bé evangèlic, als quals no es pot renunciar mai: l'amistat i el diàleg, el compromís i l'esforç, el sentit de la gratuïtat, el gust de fer bé la pròpia feina fins al final, la capacitat per a la contemplació que fa descobrir la presència de Déu bategant ben viva, la joia de viure... Al capdavant, l'aprenentatge d'aquells valors i actituds que ens agerma-

nen com a fills d'un mateix Pare. Aquests valors bàsics els hem de fer presents. Com? Vet aquí el desafiament, cal que els actualitzem, que els fem abastables i creïbles, que ens esforcem a assumir-los a partir de la nostra situació, dels nostres mètodes, dels nostres àmbits. En darrer terme, l'educació —i l'educació en el temps de lleure, per tant— no val només pel que ensenya, sinó sobretot per la qualitat de la vida humana que configura. És el resultat del que hom ha experimentat en la seva vida quotidiana i del que ha vist en el testimoniatge dels qui l'han ajudat a configurar la pròpia vida. «Interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi» (Fl 4,8).

És aquí quan cal parlar de la figura i el paper dels educadors —caps i monitors—, que no poden renunciar a ser-ho a fons, a ser llavor per a d'altres. Perquè, més enllà de les tècniques educatives —i a través d'elles— la seva vida i la seva relació amb els infants i adolescents esdevé testimoni d'aquells valors bàsics esmentats que configuren personalitats plenament desenvolupades. «Poseu en pràctica allò que de mi heu après i rebut, vist i sentit. I el Déu de la pau serà amb vosaltres» (Fl 4,9).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església partida (I)

No tractarem aquí del greu problema de l'Església dividida. Tindrem ocasió d'abordar-ho, perquè l'antagonisme de grups i tendències entre nosaltres, així com les divisions històriques que es van enquistar en diferents confessions, ens colpeja i ens dol constantment.

Seguint el fil de la nostra reflexió, toca ara fixar-nos en l'Església sofrint, l'Església «partida i vessada pel sofriment». Es correspon amb el Cos partit i la Sang vessada de Crist, que celebrem en l'Eucaristia. Tal com diem, l'Església viu participant de l'Eucaristia. En aquest cas, participant amb la seva condició de poble sofrint, vinculant-se vitalment al sacrifici de Jesucrist.

Recordem que sofriment i sacrifici no són la mateixa cosa. Sabem el que és sofrir; només quan aquest sofriment es converteix en ofrena al Pare per amor, aleshores parlem de sacrifici en sentit cristià. Fent servir el llenguatge tradicional, direm que el sacrifici de Crist celebrat en l'Eucaristia és «incruent». Però el que va donar validesa i autenticitat al sagrament eucarístic fou el sacrifici, ben cruent, que Ell va haver de realitzar amb la seva passió i mort. Igualment haurem de dir de l'Església: el que fa veritable participació en l'Eucaristia és el sacrifici cruent, el sofriment real que el Poble de Déu viu cada dia.

El sofriment de l'Església té moltes cares. Una d'elles ens la recordava el passat 6 d'abril el papa Francesc a la missa matinal de la capella de la Casa de Santa Marta. Ens va sorprendre amb una de les seves afirmacions, habitualment cridaneres. Advertí que la nostra època és un temps de martiri:

«Encara avui, els cristians són perseguits. I fins i tot, potser hi ha més màrtirs ara que en els primers temps... Vaig plorar en conèixer la notícia dels cristians (entre ells dos franciscans) crucificats públicament a Síria pels yihadistes.»

Sembla que ens hem acostumat a situacions tristament habituals de cristians que estan fora de la llei només per ser-ho en tants països on no hi ha llibertat religiosa, com Xina o Corea del Nord. Casos realment esgarrifosos, que han saltat a la premsa internacional, com el de Mariam Yehya Ibrahim, condemnada a cent fuetades per adulteri (no li era permès el matrimoni amb un cristià) i a mort, penjada, per apostasia, en negar-se a renunciar a la seva fe cristiana (estava obligada a seguir la fe del seu pare musulmà); o com l'assassinat pel grup islamista Séléka de trenta persones en un atac a una església catòlica el passat 29 de maig a Bangui, República Centreafricana; una llista interminable d'agressions a drets fonamentals, empresonaments, atacs violents i assassinats contra esglésies i persones cristianes a Nigèria, l'Índia, Turquia, Sudan del Sud i un llarg etcètera.

A aquests casos cal afegir les agressions quotidianes a milers de persones, de qualsevol cultura o religió, en la seva dignitat i els seus drets humans fonamentals a mans d'individus, grups o règims polítics repressius. Un sofriment que no és aliè al sacrifici de l'Església:

- Perquè tampoc no és aliè al sacrifici de Crist.
- Perquè en moltes ocasions no pocs cristians han de sofrir per defensar les víctimes.
- Perquè l'Església porta en el seu cor el sofriment de tota la humanitat.

Si la nostra Església no fos màrtir, dubtaríem que es pogués considerar realment de Crist. Com podria donar la prova més clara d'amor al seu Espòs i Mestre? Com podria celebrar amb autenticitat l'Eucaristia?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ ROSA HEREU NUS

Set de Jesús

Arran del seu treball com a voluntària al menjador social de les Missioneres de la Caritat de la Mare Teresa de Calcuta, al barri del Raval de Barcelona, la Rosa Hereu va conèixer el moviment Tinc Set, del qual és membre. Aquest moviment per a laics s'inspira en el carisma i l'espiritualitat de la Mare Teresa.

Què li va atraure de Tinc Set?

El seu objectiu de saciar la set infinita de Jesús d'estimar i ser estimat, revelada mitjançant el seu crit a la creu —«Tinc set»—, amb la finalitat de poder tenir una trobada personal amb Jesús, per poder viure, contemplar, saciar i proclamar aquesta set.

Per què li ha canviat la vida?

Ens podem imaginar que estem al peu de la Creu de Jesús, amb la nostra Mare Santíssima, per conèixer, contemplar i saciar la set Infinita de Déu. Aquesta experiència ens porta al que anomenem «esperit de la societat»: una confiança amorosa, una entrega total i amb alegria. Trobem Jesús assedegat en l'Eucaristia que adorem i en els més pobres dels pobres que servim. La Verge ens porta al peu de la creu. Amb el Sant Rosari ens apropem més a ella. Aquesta set que experimentem ha de ser proclamada i donada a conèixer.

Com ha evolucionat la seva fe?

El moviment ha estat per a mi com trobar un tresor. Ha fet que em comprometi fermament a respondre al crit de Jesús. Estic descobrint que l'oració em proporciona molta pau; és una necessitat que va en augment. Sento una gran alegria tot ajudant les Missioneres de la Caritat perquè els més desvalguts puguin menjar. Tinc tots els arguments necessaris per poder proclamar aquesta set de Jesús d'estimar-me i les ganes que jo tinc d'estimar-lo a Ell.

Oscar Bardají i Martí

FE I GRANS CIUTATS

A les xarxes l'espiritualitat hi és molt present

La ciutat moderna es fonamenta sobre la tecnologia: les xarxes digitals, els cotxes, el metro i els ponts són, de fet, eines tecnològiques que permeten a les persones comunicar-se i trobar-se. Internet és l'expressió tecnològica d'aquesta capacitat que tenim nosaltres d'entrar en relació amb els altres. Per tant, no hem de considerar internet com un mer instrument, sinó com un ambient vital integrat amb les relacions que tenim en la nostra vida física.

▶) Aquesta imatge parla

Comunicar en el món digital ja no significa transmetre un missatge segons l'esquema emissor-receptor. Significa compartir-lo, que és com *tocar* l'altra persona. Ho diu el missatge del papa Francesc per a la darrera Jornada de les Comunicacions Socials, parlant del bon samarità de la paràbola com a model de bon comunicador.

També voldria dir que, a les xarxes, l'espiritualitat hi és molt present. A Itàlia i a altres països alguns joves han entrat a la Companyia de Jesús i a altres congregacions gràcies a les xarxes digitals. Les xarxes no són un ambient fred, sinó que és ple de desitjos, d'emocions i de preguntes de caràcter espiritual.

(De les declaracions del P. Antonio Spadaro, SJ, un dels experts del Congrés internacional de Pastoral de les Grans Ciutats, entrevistat per Ramon Ollé)

SER PADRES

La niñera electrònica

En esta sociedad ciberconectada, permítanme una severa advertència porque concierne a las edades de sus hijos. Tanto la Asociación Americana de Pediatría (AAP) como la Asociación Española de Pediatría (AEP) llevamos algunos años alertando a los padres de que «los niños menores de tres años no pueden estar delante de ninguna pantalla».

Se ha demostrado que la estimulación audiovisual continuada en una época tan fértil del desarrollo cerebral de los pequeños puede alterar las conexiones neuronales que se están creando y predisponerlos a que se manifieste un trastorno por déficit de atención con o sin hiperactividad (TDAH) al cumplirse los 7 años de edad. (Esta posibilidad ya la advertí en libros anteriores que he dedicado a este trastorno).

Es decir, queda proscrita la *niñera electrònica* y hay que tener tolerancia cero con ella. No obstante, quiero matizar y tranquilizar a padres y demás cuidadores de niños pequeños: una cosa es ponerles de vez en cuando un DVD con cuentos infantiles y otra, muy distinta, es tenerlos aparcados de manera permanente frente a las pantallas. Esto último es lo que hace daño.

Queridos padres, no olviden que sus propios hábitos con las pantallas serán adoptados por sus hijos. Por lo tanto, hay que saber apagar las pantallas a tiempo para poder hacer otras cosas, quizá más enriquecedoras.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Conducir nuestra vida

En una reciente jornada deportiva, decía Francisco a los jóvenes: «Como capitán, os empujo a no cerraros a la defensiva, sino a salir al ataque, a jugar juntos vuestro partido, que es el del Evangelio». Jugáosla, «tanto en la vida como en el deporte: Jugáosla en la búsqueda del bien, en la Iglesia y en la sociedad, sin miedo, con valor y entusiasmo. Jugáosla con los demás y con Dios; no os contentéis con un *empate* mediocre, dad lo mejor de vosotros mismos, gastando la vida por lo que vale de verdad y dura para siempre. No os contentéis con estas vidas tibias, vidas mediocremente empatadas: ¡no, no! ¡Seguid adelante, buscando la victoria siempre!»

Apartaos del fracaso de la superioridad: «Todos aspiramos a ser más que los demás y que esta superioridad impregne toda nuestra vida. Pero, como es evidente, no es posible que todos seamos superiores a todos», recordaba el Papa desde Asís e invitaba a ser magnánimo y a ensanchar el corazón.

Buscar siempre la victoria del bien comporta seguir las huellas de Jesucristo, manso y humilde de corazón. El que sigue la carrera de la vida teniendo por compañero al Señor, alcanzará la meta, obtendrá el éxito, hallará el descanso.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 7. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [Os 2, 14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).
- 8. ■ **Dimarts** [Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).
- 9. ■ **Dimecres** [Os 10,1-3.7-8.12 / SI 104 / Mt 10, 1-7]. Mare de Déu Reina de la Pau. Sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.
- 10. ■ **Dijous** [Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.
- 11. □ **Divendres** [Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.
- 12. ■ **Dissabte** [Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.
- 13. ■ **† Diumenge vinent**, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 55,10-11 / SI 64 / Rm 8, 18-23 / Mt 13,1-23 (o més breu: Mt 13,1-9)]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 9,9-10)

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran riu fins a l'extrem del país.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rera dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Ecce homo. Pintura de Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la profecia de Zacarías (Za 9,9-10)

Así dice el Señor: «Alégrate, hija de Sión; canta, hija de Jerusalén; mira a tu rey que viene a ti justo y victorioso; modesto y cabalgando en un asno, en un pollino de borrica. Destruirá los carros de Efraín, los caballos de Jerusalén, romperá los arcos guerreros, dictará la paz a las naciones. Dominará de mar a mar, desde el Eufrates hasta los confines de la tierra.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,9.11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 11,25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.»

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,9.11-13)

Hermanos:

Vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros. Así, pues, hermanos, estamos en deuda, pero no con la carne para vivir carnalmente. Pues si vivís según la carne, vais a la muerte; pero si con el Espíritu dais muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 11,25-30)

En aquel tiempo, exclamó Jesús: «Te doy gracias, Padre, Señor de cielo y tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos y se las has revelado a la gente sencilla. Sí, Padre, así te ha parecido mejor. Todo me lo ha entregado mi Padre, y nadie conoce al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo, y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Cargad con mi yugo y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis vuestro descanso. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera.»

COMENTARI

Una pregària de Jesús

La pregària de Jesús que tenim a l'evangeli d'avui presenta un text molt elaborat, en tres parts.

Primer, una acció de gràcies perquè el Pare s'ha donat a conèixer als deixebles (11,25-26). Segon, Jesús reivindicava tenir una relació especial amb el Pare en tant que fill (v. 27); tercer, una crida sapiencial en la qual Jesús exhorta a acollir el jou del seu ensenyament.

L'acció de gràcies inicial, de la segona font sinòptica, és un text sàlmic breu, com un càntic d'agraïment del judaisme malgrat ser tan breu. El més original d'aquesta pregària és que Jesús dóna gràcies pel que ha estat concedit als dei-

xebles, en contrast amb els estudiosos (Qumran), els savis (els mestres) i els entesos (escribes). Aquí hi ha un clar accent jesuànic: Jesús dóna gràcies pel que s'ha concedit a d'altres, però aquests altres són ignorants, petits i senzills. Aquells a qui Jesús es va adreçar i a qui va escollir.

La segona afirmació mostra de forma eloqüent que la relació íntima de Jesús amb Déu ja era una dada recollida per la tradició de la segona font sinòptica. El text arrela en la pregària de Jesús («Abbà») però va més enllà que la pregària i s'endinsa en la revelació que Jesús dóna a conèixer als deixebles. Convé no perdre el matís que hi ha: «Tot m'ha estat posat a les mans pel Pare» és una clara referència al Regne.

La darrera part és només de Mateu. És una crida sapiencial: «Veniu a mi». Fa explícit quelcom que ja ha estat objecte d'ensenyament en el sermó de la muntanya: que Jesús no es distancia de la Llei sense més ni més. Es distancia d'una forma legalista d'entendre la Llei, la que fustiga en les seves invectives contra els escribes i fariseus que carreguen interpretacions dures de la Llei sobre l'esquena d'altres i ells no mouen ni un dit per realitzar-les.

La Llei, en el judaisme arrelat en l'AT, ja era un jou. Tanmateix, si passa per la bona notícia de Jesús, és un jou suau. Cal, però, aprendre a viure la Llei amb senzillesa com Jesús, no de forma prepotent.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Reunió de la comissió de monestirs de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Va tenir lloc el passat 16 de juny, a la Casa de l'Església, seguint el seu ritme habitual de trobades en llocs diferents de les tres diòcesis. Aquesta comissió de monestirs té per finalitat estrènyer els llaços de comunió entre ells, organitzar i impulsar la formació permanent, promoure la pastoral vocacional i ser element d'ajut mutu en diversos ordres.

Reunió d'arxiprestos de final de curs. El passat dimecres 18 de juny va tenir lloc al Santuari de la Mare de Déu de Bruguers la darrera reunió de curs dels arxiprestos de les dues vicaries de la nostra diòcesi, presidits pel bisbe Agustí.

Sant Joan a Olesa de Bonesvalls. El 24 de juny, en la festa del patró del poble i titular de la parròquia, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 12 h. A continuació, es va beneir un monòlit present al «Jardí de Mn. Francesc», a tocar de la parròquia, on hi ha una placa de record a Mn. Cristòfor Baquès, sacerdot operari, beatificat en el marc de la celebració a Tarragona del 13 d'octubre del 2013. El nou beat era fill d'Olesa i va ser batejat en la parròquia del poble.

AGENDA

Jornada de responsabilitat en el trànsit. Avui 6 de juliol, festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors, se celebra aquesta jornada, enguany, sota el lema «Jesús s'hi apropà i es posà a caminar amb ells» (Lc 24,15). És una ocasió per tenir presents els col·lectius

que viuen i treballen especialment en l'àmbit de la carretera i per augmentar la responsabilitat i la prevenció per part de tots, també en aquest període estiuenc, de major mobilitat.

Eucaristia Missionera. El dissabte 19 de juliol, a les 11 h, a la Capella de la Fundació Busquets (c/ Doctor Cabanes, 27) de Terrassa se celebrarà la desena Eucaristia Missionera de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, presidida pel bisbe del lloc, Josep Àngel Saiz. Són convidats tots els missioners i missioneres que estiguin entre nosaltres, els seus familiars, col·laboradors i amics de les delegacions de missions. Es prega confirmar l'assistència als telèfons 937 337 120 / 932 701 014 o les adreces: dmissions5112@arqbcn.cat / delegaciomissions@bisbatdeterrassa.org

CANTA L'EVANGELI!

Comencem enguany el temps d'estiu amb una secció nova que ens proposarà diferents cançons amb missatge. La primera, l'himne del recent Aplec de l'Esperit a Banyoles.

ÉS EL SENYOR (Canta la Teva Fe)

A la vora del llac repassant aquelles xarxes vaig sentir com em cridaves pel meu nom.

S'hi aplegà tanta gent que volien escoltar-te que vaig fer-te un lloc, per sempre, en el meu cor.

I malgrat el temporal que amenaça d'enfonsar-me jo confio que tu ets sempre al meu costat. I, com sempre, estens la mà i em treus d'un mar de dubtes, i puc dir ben fort que Tu ets el Senyor!

**És el Senyor qui m'ha donat la vida.
És el Senyor qui em crida pel meu nom.
És el Senyor qui mai no m'abandona.
L'alegria del meu cor és el Senyor!**

Aquest himne ens ajuda a viure molts fragments de l'Evangeli: comencem sentim-nos cridats pel nostre nom, com els pescadors, repassant les xarxes (Mt 4,18-22); contemplem Jesús predicant a la multitud aplegada vora el llac (Lc 5,1-3); pugem a la barca i ens veurem sorpresos pel temporal, mentre Jesús sembla adormit (Mt 8,23-27); també ens espantarem amb els apòstols que veuen caminar Jesús sobre les aigües, i ens enfonsarem, com Pere, a causa de les nostres pors (Mt 14,22-33); escoltarem l'anunci del Senyor: «Feliços els pobres en l'Esperit» (Mt 5,1-12); i experimentarem com Jesús ens dona la possibilitat de tornar a caminar carregats amb la nostra lliçera (Mc 2,1-12).

Aquesta imatge parla

Contemplant les multituds vas pujar a la muntanya i em vas mostrar el camí per a ser feliç.

I si no puc caminar em convides a aixecar-me carregant amb tot el pes dels meus pecats.

I malgrat el temporal...

És el Senyor...

ECO DE LA PALABRA

Iglesia partida (I)

No vamos a tratar aquí del grave problema de la Iglesia dividida. Tendremos ocasión de abordarlo, pues el antagonismo de grupos y tendencias entre nosotros, así como las divisiones históricas que se enquistaron en diferentes confesiones, nos golpea y nos duele constantemente.

Seguendo el hilo de nuestra reflexión, toca ahora fijarnos en la Iglesia sufriente, la Iglesia «partida y derramada por el sufrimiento». Se corresponde con el Cuerpo partido y la Sangre derramada de Cristo, que celebramos en la Eucaristía. Como venimos diciendo, la Iglesia vive participando de la Eucaristía. En este caso, participando con su condición de pueblo sufriente, vinculándose vitalmente al sacrificio de Jesucristo.

Recordemos que sufrimiento y sacrificio no son lo mismo. Sabemos lo que es sufrir; sólo cuando ese sufrimiento se convierte en ofrenda al Padre por amor, entonces hablamos de sacrificio en sentido cristiano.

Usando el lenguaje tradicional, diremos que el sacrificio de Cristo celebrado en la Eucaristía es «incruento». Pero lo que dio validez y autenticidad al sacramento eucarístico fue el sacrificio, bien cruento, que Él tuvo que realizar con su pasión y muerte. Igualmente tendremos que decir de la Iglesia: lo que hace verdadera participación en la Eucaristía es el

sacrificio cruento, el sufrimiento real que el Pueblo de Dios vive cada día.

El sufrimiento de la Iglesia tiene muchas caras. Una de ellas nos la recordaba el pasado 6 de abril el papa Francisco en la misa matutina de la capilla de la Casa de Santa Marta. Nos sorprendió con una de sus afirmaciones, habitualmente llamativas. Advirtió que nuestra época es un tiempo de martirio:

«Aún hoy, los cristianos son perseguidos. Y tanto es así, que tal vez hay más mártires ahora que en los primeros tiempos... Lloré al conocer la noticia de los cristianos (entre ellos dos franciscanos) crucificados públicamente en Siria por los yihadistas.»

Parece que nos hemos acostumbrado a situaciones tristemente habituales de cristianos que están fuera de la ley sólo por serlo en tantos países donde no existe la libertad religiosa, como China o Corea del Norte. Casos realmente espeluznantes, que han saltado a la prensa internacional, como el de Mariam Yehya Ibrahim, condenada a cien latigazos por adulterio (no le era permitido el matrimonio con un cristiano) y a muerte en la horca por apostasía, al negarse a renunciar de su fe cristiana (estaba obligada a seguir la fe de su padre musulmán); o como el asesinato por el grupo islamista Séléka de 30 per-

sonas en un ataque a una iglesia católica el pasado 29 de mayo en Bangui, República Centroafricana; una lista interminable de agresiones a derechos fundamentales, encarcelamientos, ataques violentos y asesinatos contra iglesias y personas cristianas en Nigeria, la India, Turquía, Sudán del Sur y un largo etcétera.

A estos casos se han de añadir las agresiones cotidianas a miles de personas, de cualquier cultura o religión, en su dignidad y sus derechos humanos fundamentales a manos de individuos, grupos o regímenes políticos represivos. Un sufrimiento que no es ajeno al sacrificio de la Iglesia:

- Por no serlo tampoco al sacrificio de Cristo.
- Porque en muchas ocasiones no pocos cristianos están sufriendo por defender a las víctimas.
- Porque la Iglesia lleva en su corazón el sufrimiento de toda la humanidad.

Si nuestra Iglesia no fuera mártir, dudaríamos de que pudiera considerarse realmente de Cristo. ¿Cómo podría dar la prueba más clara de amor hacia su Esposo y Maestro? ¿Cómo podría celebrar con autenticidad la Eucaristía?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat